

Matança de caimans

La zona del Pantanal, a l'Estat del Matto Grosso do Sul, prop de Bolívia i del Paraguai, és la plana inundada més extensa del món. Durant cinc o sis mesos a l'any, la regió està coberta d'una capa immensa d'aigua, cosa que ha produït una fauna específica i riquíssima: anacondes, capivaras (un rosegador que arriba a pesar 70 kgs), pumes, cérvols, micos..., i caimans. Milions de caimans, la meravellosa pell dels quals és tan apreciada per les senyores europees i nord-americanes.

Com a conseqüència d'aquest amor —i també de la misèria de la zona— uns quants milers de caçadors furtius s'hi guanyen la vida. De nit, en grups de set o vuit, enlluernen els animals, els immobilitzen, i els maten d'un tret entre els ulls o amb porres armades d'un clau gros. Ràpidament, els arranquen una tira de pell del ventre (única part aprofitable), i a buscar-ne un altre. Les pells, les passen de contraban a Bolívia o Paraguai, a unes 200 pessetes la peça, on ràpidament multipliquen per deu el valor per als importadors europeus o nord-americanes.

Hom calcula que en els últims dos anys han mort d'aquesta manera uns tres milions de caimans. I la matança sembla impossible d'aturar.

Els caimans, ara per ara, no estan encara en perill d'extinció. Però l'equilibri ecològic de la zona ja s'ha trencat, amb conseqüències inesperades. Per exemple, els caimans menjaven *piranhas*, el famós peix carnívor, que ara s'han multiplicat sense fre, i no solament estan destruint els altres peixos, sinó que ataquen els mamífers i el ramat.

Mata caimans, i se't menjaran les *piranhas*. Sempre passa.

¿Solucions? O fer granges de caimans en gran escala. O convertir els caçadors furtius en guàrdies, amb un sou assegurat. O que deixem de comprar certes bosses o sabates, per molt boniques que siguin.

Per una política medioambiental al País Valencià

M. Àngels ULL I SOLÍS

Les qüestions relatives al medi ambient, al govern central continuen repartides entre tants ministeris, que tothom hi fica la cullera i ningú no n'és responsable directament. Per exemple, la Direcció General de Medi Ambient, que depèn del Ministeri d'Obres Públiques i Urbanisme, pot dir no a l'abocament de residus radioactius a la fossa atlàntica, i mentrestant, el Ministeri d'Indústria i Energia diu que aviat entraran en funcionament cinc noves plantes d'energia nuclear, les quals produeixen uns residus radioactius que no saben encara on aniran a parar.

També tenen competències en les qüestions medioambientals la Presidència del Govern, el Ministeri d'Agricultura, el d'Indústria i Energia, el de Sanitat... Potser, la nova i tan esperada Llei del Medi Ambient, que no arriba mai i porta ja més de trenta esborranys, aclarirà una mica l'actual situació a nivell de l'Estat. On no es veuen tantes possibilitats és en l'aclariment de la situació al País Valencià.

Amb les transferències, tot el que s'ha fet ací és reproduir el mateix des-

gavell de competències del Govern Central.

En l'actualitat, la Conselleria d'Obres Públiques, Urbanisme i Transports té transferides les competències quant al medi ambient; però encara no sabem qui se n'encarrega, ja que en aquesta Conselleria hi ha tres direccions generals, la d'Urbanisme, la d'Obres Públiques i la de Transports, i se'n va parlar fa un temps d'una quarta, la de Medi Ambient, però sembla que no es crearà. També té competències en el tema la Direcció General de Protecció Cívica, dependent de la Conselleria de la Presidència, i la Conselleria d'Agricultura, que aviat tindrà transferides les competències de l'Icona (conservació de la natura, caça, pesca i repoblacions forestals, entre d'altres) i les de l'Iryda, que també afecten, i molt, el medi natural. I no oblidem les Conselleries de Sanitat i d'Indústria, en la mateixa situació que el govern central.

El Partit socialista, abans de guanyar les eleccions, va traure uns *Cuadernos de Política Sectorial*, un dels quals és dedicat a «Ecologia y Medio Ambiente», on hi ha moltes

propostes interessants per a dur endavant. I que encara són només això, propostes.

És ja hora de plantejar al govern valencià la necessitat urgent d'una política medioambiental: el medi ambient no és mai estàtic, i com més temps passa, més el degrada l'activitat humana, si aquesta no és capaç de frenar aquesta degradació. Cal, per això, definir ja una política de gestió de la natura i articular, d'alguna manera, la responsabilitat política davant d'aquests temes. Si no hi ha cap responsable de la gestió del medi natural, deixaran de fer-se moltes iniciatives que cada una de les Conselleries no duu terme per la dispersió de competències existent.

Per posar alguns exemples concrets, caldria immediatament:

1) Elaborar una sèrie de lleis al Parlament valencià per a la protecció del nostre entorn (Llei d'espais a protegir, Llei de recursos hídrics, Llei de regulació de l'impacte ambiental de les obres públiques i d'infraestructura, Llei de protecció d'espècies autòctones en perill d'extinció, etcètera...)

2) Alguna instància política (direcció general) o alt organisme executiu que elabore i aplique aquestes i altres lleis.

3) Elaborar uns plans d'actuació en diferents termes i reservar-ne els recursos financers.

4) Invertir diners en investigació i en estudis per a conèixer millor el nostre territori, les nostres terres, les nostres plantes i els nostres animals, i els ecosistemes que integren, per a poder adoptar solucions concretes i adequades als problemes ecològics.

5) Fer una veritable «revolució cultural» per tal de portar el real coneixement de la natura i el seu funcionament a l'escola, als mestres i als xiquets, i fer àmplies campanyes de divulgació entre els adults.

Si aquestes propostes no es duen endavant, quin futur espera el nostre litoral, les nostres malmeses muntanyes? Si no s'estructura una ordenació del territori, no es creen parcs naturals, espais protegits on salvaguardar les poques espècies autòctones que ens resten, si no es controlen els residus de tot tipus i la contaminació en general... Si no se segueix cap política de conservació i protecció del medi ambient valencià, a poc a poc tindrem menys País Valencià de què preocupar-nos.

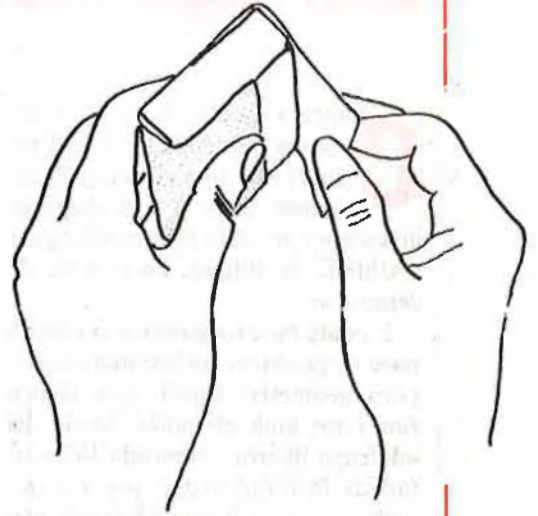
Com preparar les parets per a pintar-les

Abans de pintar o empaperar, cal fer una preparació de la superfície que ha de rebre els revestiments. Mirat des d'un punt de vista pràctic, hi ha qui prefereix d'empaperar, ja que, gràcies a la làmina contínua que es superposa a una paret, es poden deixar dissimulats molts defectes, com, per exemple, les esquerdes. Si bé això és cert, no és cap consell recomanable, ja que, de fet, també resultarà un millor acabat d'empaperat si la superfície s'ha allisat adequadament.

En principi, els defectes d'una paret es corregeixen fàcilment reomplint-ne els buits. Per a aconseguir-ho, es recorre a les massilles o màstics, constituïdes essencialment per una resina que fa de lligant o aglutinant de pólvores inerts (talc, blanc d'Espanya, guix de pintor, etcètera). Cal distingir dues menes de massilles: les que quan s'assequen queden enduredes totalment i les elàstiques, que no acaben mai d'endurir-se, tal com ocorre amb alguns productes a base de silicones.

Cal tenir en compte que moltes esquerdes que hi ha a les parets de la casa, malgrat que es procuren reblir i igualar curiosament amb massilles normals, tornen a sortir al cap de poc temps. L'explicació —si no es tracta d'un defecte important de la construcció, en el qual cas caldrà aplicar-hi un remei més dràstic d'obra— es comprensible: la majoria d'aquestes esquerdes no són altra cosa que manifestacions visibles de moviments normals de consolidació de l'estructura de l'edifici. I aquest moviment no cessa i torna a donar lloc a una nova fissura si la massilla emprada es del tipus rígid. Per aquest motiu, és aconsellable de fer servir massilles elàstiques.

Aquestes massilles elàstiques resulten molt més eficaces que els recursos que abans es feien a base de cobrir les esquerdes amb una tarlana, el teixit elàstic de la qual aconseguia de dissimular la clivella en el cas que aquesta es tornés a produir.

Per tal d'actuar sobre superfícies planes eficaçment quan es freguen amb paper abrasiu, és millor utilitzar un tac rectangular que pot ser de fusta, suro o també d'escuma densa de poliuretà.

D'altra banda, també resulta de manipulació més senzilla.

En les esquerdes o escrostonats d'una superfície enguixada és convenient, abans de reomplir les depressions existents, procedir a una neteja, ja que les parts internes —sobretot si fa temps que s'han produït— han rebut dipòsits de greixum i de bafs amb pols, que refusarien una bona adhesió dels materials que s'utilitzen per a reomplir.

En el comerç hi ha massilles preparades que tenen l'avantatge de servir per a qualsevol mena de pintura o cola de paper que després es farà servir. Generalment, hom designa aquestes pintures preparatòries de suports com a *aparells* o també com a «segelladores».

La millor manera d'eliminar el greixum és rascar la capa superficial deteriorada fins aconseguir un guix estable i net, en el qual s'adherirà molt bé l'aparell o la massilla.

No cal dir que, després de l'aplicació de massilles, s'ha d'allisar la superfície, cosa que s'aconsegueix amb paper de vidre muntat envoltant un tac (de fusta o de suro, o utilitzant algun instrument idoni equivalent fàcil d'adquirir). Empreu un paper de vidre de gra mig, espolsant-lo de tant en tant per tal que no quede reblert i resulte ineficaç.